

и побързалъ да срѣщне бащѣ си. Кога го видѣлъ, той слѣзалъ отъ колесницѣ-тѣ, спустижълъ ся та го пригърнжлъ и дълго плакалъ. Тогава старецъ-тъ казалъ: „сега да умрѣ спокойно: видѣхъ лице-то ти, ты ми си още живъ.“

Іосифъ обадилъ на фараона, че дошълъ баща му, и царя-тъ му казалъ: „всичка-та земя Египетска е открита за бащѣ ти и за братѣ-то ти; избери имъ за жилище най-добро-то мѣсто въ всичко-то ми царство. Іосифъ самъ прѣд-ставилъ фараону бащѣ си. Благочестивия-тъ старецъ благословилъ фараона, който го попиталъ: „колко си години?“ Іаковъ му отговорилъ: „время-то на мое-то странствованіе е сто и тридесять години; тѣ далече не достигать дни-тъ на странствованіе-то на мои-тъ прѣдкы.“ Той още веднажъ благословилъ фараона и излѣзълъ отъ него. Іосифъ по царскѣ заповѣдь отвелъ за населеніе на челядь-тѣ Іакововѣ най-добрѣ-тѣ земѣ въ цѣлый Египетъ, земѣ-тѣ Гесемскѣ. Той ималъ грижѣ за свои-тъ братѣ и за челядь-тѣ имъ и давалъ имъ въ доволство всичко, что имъ было нужно.

ГЛАВА XXXI.

Кончина-та на Іакова и на Іосифа.

Іаковъ доживѣлъ до глѣбока старость: той былъ сто и четьредесять и седемъ години, кога почувствувалъ, че е приближила смърть-та му, и испратилъ за Іосифа, който не ся забавилъ да дойде при него и да доведе още съ себе си при постелѣ-тѣ на стареца и двама-та си сынове, Манасія и Ефрема, които были родены отъ Асенеовѣ, дъщерѣ-тѣ на жреца Иліополскый. Іаковъ, като събралъ силы-тъ си, сѣднжлъ на постелѣ-тѣ си и попиталъ: „кои сѣ ты?“ — „Дѣца-та, съ които мя благослови Богъ,“ отговорилъ Іосифъ. — „Приведи ги близу при мене!“ казалъ Іаковъ, „азъ искамъ да ги благословѣ.“ Іосифъ привелъ близу при уми-